

ქრონიკალი
გეოგრაფიული

ს ი ა ნ გ ი

ნახ. გ. ლომიძისა

მ ი კ ა ვ ი უ ე ბ ა

ამერიკელები მთლიანად დაებატონენ გრენლანდიის კუნძულს.

- სერ უინსტონ, გვეწვიეთ ჩვენს ახალ აგარაკზე—გრენლანდიაში—გრილი ჰავაა!
- გმადლობთ მისტერ, ცივი ომისაგან ისე გათანგული ვარ, რომ ლონდონის პაპანაქება სიცხესაც ველარ ვგრძნობ!

მოკითხვით და ნახვის ნახვით

სამოქალაქო მდგომარეობის აქტების დაწესების დაწესებულების მუშაობის

გულითადი მოკითხვა სამოქალაქო მდგომარეობის აქტების შემოქმედებს! ნიანგი გთხოვთ ერწმუნოთ მის ღრმა სიმპატიებს თქვენდამი, ამხანაგებო, რომელიც უშუალოდ აძლევთ კანონიერ საგზურს ყველა ახალ დაბადებულს, ვისაც განუზრახავს ჩადგეს ჩვენი ქვეყნის მოქალაქეთა რიგებში და დაბადების შემდეგ პირველად თქვენგან იძენენ უფლებას ატარონ სახელი.

ეს ხომ ადამიანის ფიზიკურად დაბადების საზეიმო დადასტურებაა, სამუდამო, საშვილიძვილო პასპორტია, რომლითაც იგი შედის საზოგადოებაში, მოქმედობს და იღწვის, თავის წილ საქმეს აკეთებს, რომ თავისი წილი კვალი დასტოვოს ცხოვრებაში!

ეს ხუმრობა საქმე როდია! თვით ჩვენს ხანს ხომ სახელი, თუნდაც, როგორც ემოციური მცნება—ყველაზე ფაქიზ სიმბოლოდ უცვლია და კაცის მალაღი მისწრაფება, მისი საზოგადოებრივი ღვაწლი, გამირობა და დამსახურება სახელთან დაუკავშირებია!

სწორედ ამიტომაც შეურჩევიათ ჩვენს წინაპრებს ასე გულდასმით ქართული სახელები და თანაც დაუმატებიათ:

—სახელი მიხსენე და სახე გამახსენებო!
ნიანგი დარწმუნებულია, პატივცემული მუშაკებო, რომ ყველაფერი ეს თქვენ მშვენივრად გეცნობთ. არც იმაში ეპარება ეჭვი, რომ მრავალი თქვენგანი შეგნებულადაც ასრულებს ამ საპატიო მოვალეობას. მაგრამ ერთ „მაგრამზე“ სურს ნიანგს შეაჩეროს თქვენი ყურადღება:

ზოგიერთ თქვენგანს ახირებული კორექტივი შეაქვს ქართული სახელების დადგენილ ტრადიციაში, კუროზამდე მიჰყავს და მრავალ შემთხვევაში სასაცილო, პირდაპირ დამამცირებელი სახელითაც კი „ნათლავს“ ბავშვს, რომელსაც არაფერი დაუშავებია არც თქვენთვის და არც საზოგადოებისათვის.

აბა როგორ არ უნდა იგრძნოს თავი დამცირებულად ადამიანი, როცა თქვენ მას სახელად „ლუესს“ შეარქმევთ? როგორ არ აღმოჩნდება სასაცილო მდგომარეობაში მშვენიერი გარეგნობის, კარგად აღზრდილი ქალიშვილი, რომელსაც თქვენ „კვიტანცია“, ან „ჩევიზია“ უწოდებთ? როგორ არ იგრძნობს უხერხულად თავს, ვთქვათ, პედაგოგი, ან ინჟინერი ქალი, როცა ის თქვენი წყალობით „წიწილას“, „ცუცუნას“ ან „კუკუს“ სახელს ატარებს? როგორ არ შერცხვება ახალგაზრდა კაცი, რომელსაც თქვენ სახელად „ლარდანილი“, „ეგრანია“, ან „კურატი“ მიაკერეთ? როგორ არ გაბრაზდება ბუნებითაც, შეგნებითაც, მოქმედებითაც სათნო ადამიანი, რომლისთვისაც თქვენ „დემონი“ გინოდებით?

რას ერჩით, ამხანაგებო, მათ, რა დაგიშავებს? ხუმრობით კაცს შეიძლება ისეთი რამ შეჰკადროთ, რაც ხუმრობის გარეშე შეურაცხყოფელი იქნება, მაგრამ ხომ არ ფიქრობთ, რომ სახელის შერქმევა ხუმრობაა? არავითარ შემთხვევაში! თქვენი „მუსყაითობის“ წყალობით, ხშირად ასეთ ხუმრობად გამოიყურება გაზეთში მოთაფსებულ საზოგადოებრივ განცხადებაც კი, სადაც „გულმოკლული მშობლები მწუხარებით იუწყებიან ახალგაზრდა ღუესის გარდაცვალებას“, ან უმაღლეს სასწავლებლების სიები, როცა მეოთხე კურსის სტუდენტ ქალს „მაკოცეს“, ან ვაჟს— „სტალიონს“, ან „ქვანთლოს“ გამოცდაზე გამოუძახებენ!

მაგრამ შორს რად მივდივართ? გადაათვალიერეთ თქვენი აქტების დავთრები, სადაც გონებადამხვილ ხუმრობასავით არის გაჭრელებული ის სახელები, რომლებითაც თქვენ გაგიბედნიერებიათ ბავშვები. ეს ბავშვები ჭკუაში ჩავარდნის შემდეგ თავის გულისწყრომას შემოგიფრთხიან—ყოველგვარი ხუმრობის გარეშე!

ეს რაც შეეხება სასაცილოდ „შეზავებულ“, უაზროდ შეთითხნილ სახელებს. თქვენს დავთრებში არის სხვა გასართობი ასორტიმენტიც: არის სახელები, რომლებიც ოდესღაც არსებულა არა ჩვენს გარემოში, არა ჩვენი ეროვნული სახელების სპეციფიკის დამახასიათებელი. ეს არის რომანტიკული, უცხო სახელები, რომლებიც ლიტერატურულ გამირობს წარმოგვიდგენს და, რომლებიც ემოციურად თითქოს ამავე გამირობის პირადი საკუთრებაა!

მაგალითად, როცა ჩვენ ვკითხულობთ: ჰამლეტი—დანის პრინცი, ან ვენეციელი სარდალი მავრი ოტელი, ან, ვთქვათ, მეფე ღირი, რიჩარდ მესამე, ეგვიპტის მეფე მავანი და მავანი ფარაონი, მითითური აფროდიტე, თუ პენელოპე—ეს გასაგებია, მაგრამ როცა ჩვენ გვესმის, რომ ქართული კაცის გვარს მიტმანებული აქვს ეს ჰამლეტი-ფარაონი, ოტელი-რიჩარდა, ღოებგრინ-ღაერტა, თუ აფროდიტე-ოფელია—ეს უკვე გაუგებარიც და ერთგვარად სასაცილოცაა!

რატომ, რისთვის, რა გაგიჭირდათ, ამხანაგო მამჩელებო? ვიცით, თქვენ ამას მოდას, ან მშობლების ახირებას გადააბრალებთ, მაგრამ რამდენი უცნაური ფანტაზია შეიძლება აეკვიტოს რომელიმე ქარაფშუტას, რომელმაც შეიძლება იყოს უაზრობაც, კოსმოპოლიტური გადახრაც და სასაცილოც. განა ამ შემთხვევაში თქვენ არაფერი გეკისრებათ? ყველაფერი უნდა დაუჭეროთ, არ უნდა ურჩიოთ, რომ ბავშვს სახელი არ დაუმახინჯონ და სანაწურად არ გაუხადონ ის? თქვენ ხომ ერთგვარად ვიზის მიმცემი ხართ ამ შემთხვევაში, ხომ გარკვეული როლის შესრულება შეგიძლიათ ქართული მოქალაქისათვის კეთილშობიანი, ღირსეული სახელის ამორჩევაში!

ყოველგვარი ხუმრობის გარეშე ვფიქრობთ, რომ სერიოზულად იფიქროთ ამაზე თქვენც, რადგან თქვენგან შერქმეული ზიზილ-პიპილა სახელი გასაგისამდე გაჰყვება მის პატრონს და გოგონის უკვდავი სიტყვებისა არ იყოს—„ყვავის ყრანტალივით თვითონ დასწავლებს შერქმეული სახელი და გარკვევით იტყვის, თუ საიდან გამოფრენილა ფრინველი“.

დავშთები გულითადი მოკითხვითა და ნახვის ნახვით

ნიანგი

„წმინდობა“ ჰქონიათ

ნახ. გ. ნინოშვილისა

ზოგიერთი წარმოება-დაწესებულებანი სახანძრო ინვენტარის არადაწესებულებისამებრ იყენებენ.

—ამხანაგი კითხულობს სახანძრო ინვენტარის მდგომარეობის შესახებ.
—ინვენტარი კარგ მდგომარეობაშია, ამხანაგო ღირექტორო, განსაკუთრებით სახანძრო მილს ისეთი წყალგამტარობის უნარი აქვს, რომ ჩვენმა მეხანძრემ თქვენი ყანა ორ დღეში მორწყოს!

—ნუთუ ასე შორიდან მოდიან დამსვენებლები, რომ ვერ მოაღწიებს?
—როგორც ეს ციფრები მეტყველებენ, დამსვენებლები კი არ მოდიან შორიდან, აგარაკის პატრონები მიდიან შორს!

ციცხლივით მფრავი სატირის მუხავ,
შენ მოგიწოდებ—აჰ, ჩემთან მოდი!
მოგზავრდა ჰნარის წკრიალი მუღამ—
იშვენალის გადმოგეც უოლტი!

არა უნივო, ბრმა წამბაძველებს.
არა საცოდავ, მზიერ მთარბმნელებს,
არც რითმონსნების უენო რაჟმსა
მპიბრაგების მუშადავ უხამსა.

არა! მშვიდობა უზადო გმონებს!
მშვიდობა მფვის დამბაუ-კალმონებს!
თვინიერ ბრიჟებს—ჟველას მშვიდობა!

თჟვენ კი ჟმავილნო, ვისაც ფლიდობა,
ბაიძვერობა და მლიძვენელობა
ბაჟმთ ბამონსარჩენ მუღმივ ხელობად, —
ჩამბენ მოღმით! ბულწკრფელად მიწდა
წურბი აბიწვათ და ღაბისმროთ!
თუ თჟვენბან ვინმე ბაღამავიწჟდა,
თჟვენვე მიტხარით, ღარბაბისმლნო!

ო, რამდენ სახეს ურცხვს და ფერბამბრთალს,
რამდენ ფართო მუზულს-მუჟვივით მბარს—
სინდისმუშვალს, ჩამბან მომლის
დაღაღვა მარად წარსონცველი!

თარგმანი გ. წულუკიძისა

ასეთია ამერიკა

შუადღე იყო. მზე ბრწყვეალა რეკლამა-სავით ეკიდა ცაზე. ნიუ იორკის სანაპირო ქუჩაზე ვიღაც ახალგაზრდა ზანტად მიაბიჯებდა. ეს იყო ინჟინერი ჯონ ჰარისი, ავიაციის ყოფილი ლეიტენანტი, იტალიაში დესანტის გადასხმის აქტიური მონაწილე. დღეს იგი სამსახურიდან დაითხოვეს; მისი საბავშვო ბავის პროექტი, რომელიც ომის ინვალიდთა ოჯახებისთვის იყო გამიზნული, ფირმის დირექტორის სასაცილოდაც არ ეყო, „ამერიკელ ბავშვებს ისედაც კარგი ბინები აქვთო“, უპასუხეს ჯონს. იგი დაითხოვეს იმიტომ, რომ მუშაობა არ სურდა ახალი ტიპის აეროდრომების პროექტის შედგენაზე. მას სძულდა ყველაფერი, რაც ომს აგონებდა.

ჰარისმა თითქოს წინასწარ იგრძნო უმუშევრად რომ დარჩებოდა: უკანასკნელი ჯამაგირიდან რატომღაც ხუთი დოლარი გადაინახა, ბევრჯერ დასჭირდა, მაგრამ არ ხარჯავდა ამ ფულს. ახლა კი მართლაც გამოადგა; ჯონმა გადასწყვიტა ნიუ-იორკის დატოვება, მას სძულდა ეს ქვეის ურჩხული, ის იძულებული იყო სხვაგან წასულიყო. მაგრამ სად? ჯერ თვითონაც არ იცოდა.

ოკეანედან გრილმა ნიაგმა დაჰბერა. ჯონმა მხოლოდ ახლა იგრძნო, რომ ცხელოდა, ჯიბიდან ცხვირსახოცი ამოიღო და გაოფლილი სახე მოიწმინდა. საშინლად შიოდა ჯონს, გაახსენდა, რომ მეორე დღე იყო, რაც არაფერი ექამა. გადასწყვიტა უახლოეს მალაზია.

ში შესულიყო და რამდენიმე ცენტი დაეხარჯა საჭმელისათვის, ეშინოდა სამგზავრო ფული რომ არ დაკლებოდა... ცხვირსახოცი ჯიბეში ჩაიღო და ქვაფენილზე ავიდა.

— მოწყალება მოიღეთ, სერ, ორიოდ ცენტი მიბოძეთ!— მოესმა ამ დროს სახლის კუთხიდან.

ჯონს არ გაუხედა მათხოვრისკენ, მხოლოდ ჯიბეში შექანიკურად გადაითვალა უკანასკნელი ხუთი დოლარი.

— შემიცოდეთ, სერ, ომის ინვალის ვარ, მე იტალია გავათავისუფლე... აი, ეს ქულიც იქ გახვრიტა ტყვიამ.

ჯონ ჰარისმა უნებურად მიიხედა. მის წინ ძონძებით შემოსილი მათხოვარი იჯდა, ცარიელი ქული კალთაში ჩაედო, გვერდით ყავარჯნები ჰქონდა დაწყობილი. მათხოვარი რატომღაც დაეინებით დააცქერდა ჯონს, რომელიც ნელი ნაბიჯებით მიუახლოვდა.

— მაშ თქვენ იტალიაში იბრძოდით?— ჰკითხა ჯონმა.

— დიახ, სერ... ჰარის, მგონი არ ვცდები, არა? — თქვა მათხოვარმა და მრავალმნიშვნელოვნად გაიღიმა. ჯონს გაკვირვებისგან წარბები მალლა აეზნიქა.

— საიდან იცით ჩემი გვარი?

— მე თქვენს თვითმფრინავში მოვხვდი, იტალიაში დესანტის გადასხმის დროს, გვარიც მაშინ გავიგე, მერე გახეთქებშიც ვკითხულობდი თქვენი გმირობის შესახებ...

სიჩუმე ჩამოვარდა. ორივენი რაღაცას ფიქრობდნენ და ერთმანეთს ათვალეობდნენ.

— ახლა ხომ ხედავთ, სერ,—სიჩუმე დაარღვია მათხოვარმა,—მთელი დღე აქ ვზივარ, ერთი ცენტიც ვერ ვიშოვნე, სახლის პატრონი გარედ მაგდებს... დღეს არის უკანასკნელი ვადა, რამდენიმე დოლარი მაკლია, როდისღა უნდა ვიშოვნო... ჩემი ბავშვები ხვალიდან ცის ქვეშ დაიძინებენ...

„ამერიკელ ბავშვებს ისედაც კარგი ბინები აქვთ“—მოაგონდა ჯონს ფირმის დირექტორის სიტყვები და სახეზე მწარე ღიმილი დაეძერწა. თავისი განუხორციელებელი პროექტიც გაახსენდა, თავი მალლა ასწია და მუქარით გაიხედა ცათამბჯენებისკენ... როგორ ოცნებობდა ომის ინვალიდთა ოჯახებისათვის რაიმე დახმარება გაეწია, ახლა კი...

ჯონმა ხელი ჩაიქნია, ისევ მათხოვრისკენ გაიხედა და უცბად სახე სიხარულით გაუბრწყინდა; მან თავისი ოცნების განხორციელების საშუალებას მიაგნო, ჯიბიდან ხელი ამოიღო და მათხოვრის ცარიელ ქულში თავისი უკანასკნელი დოლარები ჩაყარა. მათხოვარს გაკვირვებისგან ყბა ჩამოუვარდა.

ჯონი ნელი ნაბიჯით წავიდა... ახლა კი, მართლაც არ იცოდა საითკენ.

ადიფა პიზინი

სტუმარი მეტყუარეობას

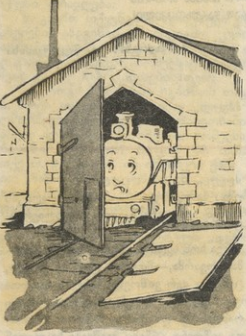

რუსთავი!
 აქ ახლა, რუს თავი ვი არა, საქართველოს მეტალურგიის თავია, შიშაგალი გიგანტი, რომელთან ახლოს დგომის დროს ვერაზე დიდი მოყვანილობის კაციც ვი ბუზისოდენა გამობრუნება... თუმცა, კაცის მოყვანილობა რამ შემადარებინა, ეს რომ ნამდვილი გულფერია სხვა ქარხნებს შორის!
 აქ იმდენი კარგი რამ ყელდება, მის საწარხად „ნაინგის“ ათი ნომერიც არ

— ლუმელებს გაცეთებ, ძია ლუარსაბი!
 — ამხელა ლუმელებს, ვეიო!
 — დაბ, ძია ლუარსაბ, რის იხამ, გვიხარბოდი!

— ვეიო, ასე როგორ გაიხარდეთ, რომ ამხელა ლუმელებზე უნდა გათხოვო!
 — ისე გაიხარდით, რომ აკერ, იმას თითებზე ბიძღობთ ვიცოცხლებ!
 — ლ უარსაბა შენმარავად ევიროსს მორათვდა და კარგა ხნის შუდვტი, რაცა გავაჩერებდი, სახვედურს დავეწყებდა:
 — ეს ხომ გოჯოხეთის მწვერება, ვეიო, მე აქ რა მანდა, აქ ჩემი მამა უნდა მოხედირაო!

გვეყოფა გადაეწყვიტო მხოლოდ ნაკლს შევტო, რადან დიდ მიუწერას შესალებელი ნაკლი თან ახლდეს.
 შეგვარებ თვითონ მიუწერალოდ დანადგომის და ძალაუნებურად მაგონდება გადარტყული ველს, რომელიც სასტენების განაილობაში მხოლოდ გველით იყო ცნობილი. მოგონებამ რატომღაც ძალიან შორს გამიტაცა, ძველი საქართველო შემომატარა და ჩემ წინ ანახლდ ნებაჩვენებელი ლუარსაბი თათქარაძე გაჩნდა. ახლა ლუარსაბი რომ აქ რუსს, შიშაგალი მარტენის ღუმელების მშენებლობას რომ ნახავდა, ვაოცებული შესწებდა:
 — ეს რა დიხანაა, ვეიო!

ღვთის კარები
 საორთქმალეო დღობს მიუვალბოდი. დღობს რკინის კარები ამ წლის იანვარში მოწყვეტა საკუთარ ჩარხში, რაჭუნხაშორი დაცემულ მიწაზე და მისი ფეხზე წამოხეხებულ ღუმელს არ გამოხინდა. დღობში ქარი დასერიწობს, დღეებით აფიგინებს ორთქმალეობის გარეცხვასა და სხვა სამუშაოს, მაგრამ ქარი ქარია, ამა, მასთან ბრძოლას ვინ იყარებს!?

„ამებენარა“ წყადი
 მიუწყურდა. — ორისს... სასაღილოში შევიდით.
 — ბოროტის ვერ დაგაღვივებთ? — კითხეთ მეტყუარეს.
 — ამ წუთში, ბაქონში — და საღილე ვაქია.
 — კარგახანს ვეუდეთი. მეტყუარეს მოიბრინა და ქაბინი მოეკვია.
 * — პრილონიკი დავაკოცე, ბატონო, არც მხარეულანაა, არც მიმხანთან, არც გამცესთან... თქვენ ხომ არსად გინახავთ?

— ლუდი მიინე მოგიტარებო.
 — ლუდი ვერ არ გავიხსნილი, ბატონო.
 — საჭურდი ვაქეთ?
 — საჭურდი ვერ მხალ არ გახლავთ, ბატონო!
 წყლის დასაღვილე მიქანევირ საამქროში შეგვიყვანეს. აქ ქო, საჭურდი „ორსლოდი“ არ დავეივდა: ისეთი გაზიანი წყალი მოდიდა, გაკვირვებისგან შევვირეთ:
 — ეს რა წყალია, როგორ გებინება?!
 — ეს გაზიანი წყალია, ვდერ ამ ბალონიდან უშვებენ გაზს წყალში, — აგვიხსნეს აქურებმა.

მარტენის ღუმელების მშენებლებმა გვიამბეს, რომ გვიმის შესრულებაში თვალსაჩინო გარდევდა აქეთ. შრომის არასწორმა ორგანიზაციამ, მუშახელისა და იარაღების უღებოლო გამოყენებამ უმანებ აფეთისებელი დასტრევა ძილოწიხით მსენია. მშენებლობის შთავარი ინინერი კი არ ისვენებს:
 — ბატონო, რა ჩვენი ბრალია, ათასი გარემოება გვემოდის ხელს. ნახვის გზის მშენებლობისთვის მიწის ამოღებას ვაწარმოებდით, საჭმელს ვაჩქარებდით, ცენტრალურ სამარევიტო ინსტიტუტთან განჭარვულბა მივიდით, რომ მუშობა შეგვეტრებინა, რომ ასე საჭმელს არ გამოვიდოდა. ორ კვირას ვიღვეთ, ახალ პროექტს გვევლიდებოთი ინსტიტუტთან.

„სლოუპუკის“ თაირი

ნახ. გ. თამაშვილისა

— ეს კიოსკი ქალაქში მიინე გადატანდა...
 — სულ ერთი არ არის, კიოსკი აქ იქნება იმე ქალაქში, თუ კიოსკი ქალაქში და კიოსკი აქ!

ტიდან და ჩივირების სახლგარი არ ჰქონდა, რა კვირის შემდეგ, ჩვენს მიერ და საშუალოს ვეგმა მოაწონეს დასის გაგრძელების უსაღეს მოგვარი კვირა, ორი წუთი ხომა არ აქარბოსს შთავარი ინინერი დას და სხვის წინდაუხელობას, სესხას აბრალბეს... ამს. გომელს წვედით მარტენელებისგან წაქე.

ღრეკულებზე
 ამხანაგი გომ გადაცემებით აკროებს საგზაოღეს. პორტფელში აწყობს დაღვლე ენახლდა.
 — გეტარებებო! — ვეითხებითი ჩვენ.
 — შთავარი კი ამინეტში მივიდვარ.
 — მოსალალო გვირდა.
 — თუ მოვიდით.
 — კი, მაგრამ რა შევიდით!
 — ღრეკულებზე, ამ კაბინეტი ხეთი წუთის მუხითი წვიმა წამოიხდა, უნავოდ ვერ გახლავთ! — გვეუბნებოდა ამა. ნახ და წვიმისგან გავიხეებულ ვეითხეთებს.
 შთავარი ინინებების კარები შევადეთ. მას ქოლა მოუშხადიხა, თავზე გავიკას და იალაც პრეტიტს ჩააქეს.
 — არ შემიძლია შემძებვიდო! — დავგვიკარა მამე მდგომარაა, ქო

ლა დაკეცა და გარეთ გამოვიდა, — კინალიმ წყალდობის მსგებრილო გავადეთ ისეთი საბატეციტელი სტუმრები! — როგორ, ამ შუნიას სახურავი არა აქვს! — ვეითხეთ ჩვენ.
 — როგორ არა, — მოვივივს... ასევე ლტის სახურავი გავუკეთე ჩვენსა ამშენებლებს, ახალი მეთოდით ამშენებელი სახურავია.
 — კი, მაგრამ წვიმა რომ ჩამოიხსნა! — მიუწერეთ ამშენებლებს...
 — ვეიო!
 — გვიასხებეს, დაუხარბებო ხალიხი. — რა გიპასუხებ!
 — სახურავი ახალი მეთოდით არის გატეხილი და კანონით წვიმის ჩამოსვლა არ შეიძლება...
გატეხილები
 შეგვედო დიალოგი ღრეკინაში ჩატარდა:
 — ჩვენ თქვენი მოწინავე უმუხტი გვაინტერესებს...
 — გვეყვას ასეთია... ჩამოსხმულ საამქროში მოედლებს მყოფებელ ფიქსს ნავიზაშეულია. გვემას საცრად აგარბებს.
 — სხებო?
 — სხებოც ვეკავს, საგმინტო შეგინიკერ საამქროში სერვა ჯავახიშვილი და ეგვერი ჩიხარაგა სახვედროში — ნიოლითაშვილი, ვლტერსასარკოშოში — სულა ხახუტიანი, ხის დამშენებელში — სერვა ჩიხარაგა, მაგრამ ისინი ახლა აქ აღარ არიან.

და ეს ისტორიაც გვიამბო:
 — ეს პარკი, კარგა ხანია, რაც კომკავშირელების ინიციატივით გაშენდა. გაშენდა, მაგრამ საამშენებლო ტრესტელთა და ქარხნელთა უფრადლობებით კინლამ ისევ ვაღშენდა... პარკი სარკინოტო იყო, გავახლდა, დრო აღარ ითქმინა. საამშენებლო ტრესტსა და ქარხნის დირექციას შორის დავაბუდა:
 — პარკი ქარხნისა, მე რად უნდა გავაბინტრო. — ამბობდნენ მშენებლები.

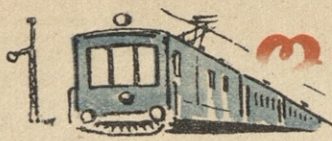
— სად წავიდნენ?
 — გაიტყნენ.
 — ალბათ ვერ მოვაკეთო!
 — რას ბრძანებ, მოგზარეთ ვი არა, ვეო დავეწიეთ. გამომავლებს მამეჩენებლებზე გვესწრეთ და გაიტყნენ. ორმოცდაათი წელს რამდენიმე თვის წინდავლიათ წელს ორმოცდაათიწიშში არიან და ამ დღეებში ორმოცდაათიწის შესახებ ვაღვანობენ... ჩვენ მათ როგორ დავეწივით!
 მათთან მისახვედრო. თურმე, წინ ორი წელი საგალი ეგა ვეიო და ვაღვანევიტო ქალაქისგან გავევიტო.
უბატონო ავტობუსები...
 ახალი, სოციალისტური ქალაქის დათვალვითა გადაეწყვიტო. ავტობუსის გაჩერებაში ჩამოხეხებოთი კვიადეთ იყო წუთის, ჩამოხეხილი ავტობუსი არასდ ჩანდა.
 — ავტობუსები არ მუშაობს! — ვეითხებით ერთ მოხალეო მოწვევს.
 — თქვენ რას ვეუდითაო?
 — ქალაქში გინდა ჩვიდით!
 — მეც, მე რას ვეუდებ?
 — ჩვენ ავტობუსი გვიინდა.
 — ლოლამდე აქ უნდა იყავით!
 — როგორ, დილამდე არ მოვა ვეიო ბუსი?
 — ვა, რა ძალი ადგით ჩვენ მშაოფრების, რომელი გრადიკი აუწებოთ, ვეიები არიან ქიოსკი თავი დაანებონ და უხალტუროთ აქეთ-იქით იჩინდრკოში! დაჯიქით, მე წავიკებო, ნუ გეშინიათ, ბეგის არ გამოვართევი...
 ორი „სიმონია“
 დასასვენებლ პარკში შევიდით. სხვა დასხვა მუსიკის ხმები ერბინებოთი ისე ბრელიდა, თავი ქარხნის საამქროში ვევიგონა. ერთ ადგილას ორკესტრი ეკრავდა და ახალგაზრდები ცეკვავდნენ. იქვე კინო-მუსიკის მელოდები ირეოდა.
 — რა ძალი ადგით, საცეკვაო მოედანი კიოს დაწოხებით ვერ გააშენეს! — ვეითხეთ ერთ დალოდი მოციკვევს.
 — თქვენ ვინახავთ! აღბათ ამ პარკის ისტორია არ იცით.

— სად წავიდნენ?
 — გაიტყნენ.
 — ალბათ ვერ მოვაკეთო!
 — რას ბრძანებ, მოგზარეთ ვი არა, ვეო დავეწიეთ. გამომავლებს მამეჩენებლებზე გვესწრეთ და გაიტყნენ. ორმოცდაათი წელს რამდენიმე თვის წინდავლიათ წელს ორმოცდაათიწიშში არიან და ამ დღეებში ორმოცდაათიწის შესახებ ვაღვანობენ... ჩვენ მათ როგორ დავეწივით!
 მათთან მისახვედრო. თურმე, წინ ორი წელი საგალი ეგა ვეიო და ვაღვანევიტო ქალაქისგან გავევიტო.
უბატონო ავტობუსები...
 ახალი, სოციალისტური ქალაქის დათვალვითა გადაეწყვიტო. ავტობუსის გაჩერებაში ჩამოხეხებოთი კვიადეთ იყო წუთის, ჩამოხეხილი ავტობუსი არასდ ჩანდა.
 — ავტობუსები არ მუშაობს! — ვეითხებით ერთ მოხალეო მოწვევს.
 — თქვენ რას ვეუდითაო?
 — ქალაქში გინდა ჩვიდით!
 — მეც, მე რას ვეუდებ?
 — ჩვენ ავტობუსი გვიინდა.
 — ლოლამდე აქ უნდა იყავით!
 — როგორ, დილამდე არ მოვა ვეიო ბუსი?
 — ვა, რა ძალი ადგით ჩვენ მშაოფრების, რომელი გრადიკი აუწებოთ, ვეიები არიან ქიოსკი თავი დაანებონ და უხალტუროთ აქეთ-იქით იჩინდრკოში! დაჯიქით, მე წავიკებო, ნუ გეშინიათ, ბეგის არ გამოვართევი...
 ორი „სიმონია“
 დასასვენებლ პარკში შევიდით. სხვა დასხვა მუსიკის ხმები ერბინებოთი ისე ბრელიდა, თავი ქარხნის საამქროში ვევიგონა. ერთ ადგილას ორკესტრი ეკრავდა და ახალგაზრდები ცეკვავდნენ. იქვე კინო-მუსიკის მელოდები ირეოდა.
 — რა ძალი ადგით, საცეკვაო მოედანი კიოს დაწოხებით ვერ გააშენეს! — ვეითხეთ ერთ დალოდი მოციკვევს.
 — თქვენ ვინახავთ! აღბათ ამ პარკის ისტორია არ იცით.

— ვერ ხომ თქვიყალბად არ ჩაუბარებოთ როგორი მოწონილი-დამთავრებული, ჩვენ რა შუაში ვართო, თეკრობდნენ ქარხნელები და მხოლოდ ახლა დაიწყო რეგონტი. მწოდლომზე გამოიარეთ და მხალ იქნება!
 მოციკვევზე გადავარბ... მწოდლომ-მანდე, პარკი კი არა, რუსთაველია შრომითი გარბობის ამბავი რომ ვეიოთ, ანგავდა ეგვმას ჩამორჩენილი მარტენის ღუმელებში ამწუდებდა.
 ჩვენს შემოდომამდე დავეწვიდობოთ და თბილისისგან გამოვივით.
გ. იმანიშვილი
მათავარი ა. კანდელაკი
„ნაინგის“ სპეციალური კორესპონდენტი

1. შესაძლებელი და შეუძლებელი

რუსთავის მეტალურგიკული კომბინატის საკმაოდ მოზრდილი ავტომეურნეობა გააჩნია. მოზრდილი ავტომეურნეობას, მოგებისუნებთან, როგორც არ უნდა მოუპაროთ, ამ მოვლაში მცირეოდენი ნაკლი მაინც გექნებათ. თუ გნებავთ, ასეთი: ადვილი შესაძლებელია, რომ ავტომეურნეობის კუთვნილ სატვირთო მანქანებიდან მხოლოდ ნახევარი მუშაობდეს და აქედანაც, ნახევარი მათგანი მუშაობისათვის ტექნიკურად მიუღებელი იყოს. ისიც შესაძლებელია, რომ მეურნეობის მანქანათა მძღოლები თავის სამსახურის გარეშე საქმეებზე დასერიანობდნენ და ამის შედეგად კარტალში ტონაზე მეტი ბენზინი გადახარჯონ. შეიძლება ისიც მოხდეს, რომ მოხალტურე შოფერმა მიხეილ ვხოდნევმა მანქანა მოიპაროს, მშენებლობის ტერიტორიიდან ოფიციალური გზით გაპარვა გაუქირდეს და რკინიგზაზე სცადოს გადასვლა; აქ კი, მანქანა გაუჩირდეს ლიანდაგის ჯიუტი წინააღმდეგობის გამო, ამ მანქანას დიდებული პატივი სცეს გზათ მომავალმა ელმავალმა, ნაფოტებად აქციოს და გაქცეულ შოფერს კი მეურნეობას მმართველობამ ყურადღება არ მიაქციოს.

ისიც ხომ შეიძლება, რომ ავტოტრანსპორტის მეურნეობას თავისი საკუთარი ავტოსარემონტო ქარხანა ჰქონდეს და მანქანებს ისე არემონტებდეს, რომ ხელახალი რემონტი სჭირდებოდეს. ჩვენის აზრით, ისიც შეიძლება, რომ ავტოსარემონტო ქარხნის სარემონტო სამსჯროს უფროსად გერშკოვიჩი ჰყავდეს და ამხანაგი გერშკოვიჩი კარგი მოქადრაკე იყოს.

კარგი მოქადრაკეობა კარგი საქმეა, მაგრამ შესაძლებელია თუ არა, რომ ზემოჩამოთვლილი და სხვა შესაძლებელი ნაკლი ვამბილოთ და ვინმეს ვაწყენინოთ? ჩვენ გვგონია, რომ შესაძლებელია.

ნაკლთა მხილება ასევე შესაძლებლად მიაჩნდა ავტომეურნეობის კანტორის კედლის გაზეთის რედაქტორს ამხ. დენისენკოს. ამხილა კიდევ, მაგრამ ამ მხილებამ ისე გაიტაცა, რომ კედლის გაზეთში მეურნეობის სიამაყე მოქადრაკე გერშკოვიჩიც მოათავსა. უსაყვედურა, რომ ჰადრაკის თამაში და ჰადრაკში მიღებული ჯილდოებიც კარგია, მაგრამ უკეთესი იქნება,

სამსჯროს ხელმძღვანელობის საქმე ჰადრაკულად არ მიდიოდესო.

შეიძლება შესცდა ამხანაგი დენისენკო, იქნებ რამდენადმე გადააქარბა გერშკოვიჩისადმი საყვედურის დროს და უმართებულოდ აწყენინა ავტოტრანსპორტის კანტორის სიამაყეს, მოქადრაკე გერშკოვიჩს. მაგრამ ჩვენ ხომ შეცდომებზე ვსწავლობთ... თვითონ ჰადრაკის თამაშსაც კი!

და აი, ავტოტრანსპორტის კანტორის ხელმძღვანელებმა კედლის გაზეთის შემცდარი რედაქტორის დენისენკოს სწავლება აღზრდა ვანიზრახეს. ვადასწყვიტეს რედაქტორობიდან მოეხსნათ დენისენკო.

მაგრამ მიზეზი? მოხსნას ხომ მიზეზი უნდა! მოქადრაკის „დაბუშავების“ გამო ხომ არ მოხსნიდნენ? აიღეს და საქარხნო კომიტეტის თავმჯდომარეს დაავალეს ოქმი წარმოედგინა კედლის გაზეთის რედაქტორის დენისენკოს უხეირო მუშაობის შესახებ. დავალება ფიცხლავ შესრულდა: დენისენკოს ბრალად დაედო, რომ „კედლის გაზეთებს სისტემატურად უშვებდა დიდი დაგვიანებით; რომ საოქტომბრო (7 ნოემბრის) გაზეთი გამოვიდა ექვს ნოემბერს, ხოლო კონსტიტუციის დღისადმი მიძღვნილი ნომერი კი—ხუთ დეკემბერს...“

და გაათავისუფლეს კედლის გაზეთების სისტემატურად „დამგვიანებელი“ რედაქტორი. ამ უსიამოვნებას ისიც მოჰყვა, რომ დენისენკომ განცხადება დაწერა და „თავისი სურვილის თანახმად“ სამსახურიდანაც გაათავისუფლეს...

რატომაც არა, ესეც შესაძლებელია!

2. ერთი ხელი და ორი საქმე

ამას წინათ თბილისელმა რკინიგზელებმა დიდებული საჩუქარი გაუმზადეს რუსთავის მეტალურგიული ქარხნის მშენებლებს. საუკეთესო ვაგონებისგან შემდგარი ელექტრომატარებელი გაამზადეს, ზედ წააწერეს „საჩუქრად მეტალურგებს“, ერთ ვაგონზე მატარებლის მიმოსვლის მისამართიც აღნიშნეს და ელექტროვაგონებმა მუშაობა დაიწყეს.

ნაჩუქარის მუშაობის პირველი დღეების ღირსშესანიშნავი მოვლენა ის იყო, რომ მატარებლის მიმოსვლის მისამართი: „თბილისი-მთავარი არხი“ მხოლოდ ერთ ვაგონს ეწერა, და ვინაიდან ეს შემადგენლობა აქამდე გორში დადიოდა, ამავე ლიანდაგიდან გადიოდა და გორის მატარებლად იყო

ცნობილი, ნავთლუღის გზას გორისკენ მიმავალი რამდენიმე მგზავრი გაუყვნა.

ნაჩუქარის მუშაობის პირველი და შემდეგი დღეების ღირსშესანიშნავი მოვლენა კი ის გახლავთ, რომ, თუ ძველი მატარებელი რუსთავამდე მანძილის დაფარვას საათზე მეტხანს უნდებოდა, ნელა მიჩაჩკაკებდა, ელმატარებელი სწრაფად მიდის, ნახევარ საათში ჰვარავს ამ მანძილს და... ვინაიდან გრაფიკის მიხედვით უნდა იაროს, დანარჩენ დროს სადგურებშია გაჩერებული.

გული ელევით მეტალურგებს სადგურებში ამდენხანს დგომით, წამდაუწუმ გრაფიკის შეცვლაზე ლაპარაკობენ, მაგრამ გრაფიკის შეცვლა, თურმე, თბილისელ რკინიგზელებს არ ეხებათ.

თუმცა, მეტი რა ქნან თბილისელმა რკინიგზელებმა. მათ ერთი ხელით ორი საქმე გააკეთეს: მეტალურგებს ელექტრომატა... გამჩერებელი აჩუქეს და ამავე დროს გაათავისუფლეს ელმავალი, რომელიც ახლა, ცამეტი ვაგონის მაგიერ სამოც ვაგონს ემსახურება.

გრაფიკის შეცვლა კი რა მათი საქმეა. ერთი ხელით ვანა რამდენი საქმის გაკეთება შეიძლება!

მია

შეპრანახული კანონი

რუსთავის ადგილობრივი წარმოების ლიონანდს იმდენი ვაზი აქვს, რომ ვაზნის დროს მთელი ბოთლი ჰაფად იღვრება.

ნახ. ა. ბანძელაძისა

—ვაჰ, ეს რა გამოიგონეს! ვინახავთ, რომ ჰაფისგან კაცმა იზარალოს!

ღვარის სამეფოში

პოლიციურ გამოცდილებათა შესასწავლად

ამერიკელი ომის გამჩაღებლები დასავლეთ ევროპაში ყოველმხრივ ნერგავენ უანდარშულ მეთოდებს მუშათა კლასთან საბრძოლველად. ამ მიზნით ნიუ-იორკში გახსნა კურსები გერმანელი, ინგლისელი და ფრანგი პოლიციელების კვალიფიკაციის ახმაღლებლად.

კურსებზე განსაკუთრებით ასწავლიან ომის საწინა-ღმდეგო დემონსტრაციებთან ბრძოლას—მუშების დარბევას რეზინის ჯოხებით, ცეცხლსროლი იარაღითა და გავებით.

ქეშმარიტად, უოლ-სტრიტელები ტრუმენის მთავრობას ვერ დაუწუნებენ დასავლეთ ევროპის „გახანათლებლად“ გაშლილ მუშაობას.

ჩანგაღმა გისჭია

გურჯაანის რაიონის სოფ. მუკუნის კოლმეურნეობა „გლეხთა გაერთიანებაში“ დარღვეული იყო შრომის ანაზღაურების წესები: გამგეობას გამოყოფილი ჰყავდა უ. ყოყინაშვილი „სინათლის ფულის ასაკრეფად“, რისთვისაც მას ყოველთვიურად 15 შრომადღე ეწერებოდა. „ნიანგმა“ ამხილა ეს უთავბოლოება როგორც შრომადღეების განიავების აშკარა ფაქტი.

საქ. კ. ბ. (ბ) გურჯაანის რაიონის მდივანი ამხ. ი. ფეიქრიშვილი გვაცნობებს, რომ „ნიანგის“ მიერ მხილებული ფაქტის სისწორე შემოწმებით დადასტურდა. კოლმეურნეობის გამგეობას მიეცა გაფრთხილება. ყოყინაშვილი განთავისუფლებულია აღნიშნული თანამდებობიდან.

ჩანგლის წვერზე

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

მძინარე ოვია

ბაღის კარებთან გიორგის
შემოხვდა ძველი ნაცნობი,—
საქართველოში განთქმული
ძილით და სუფრისკაცობით.

ბაღში შევიდნენ, ჩამოსხდნენ,
ცაცხვების ჩრდილში, აუზთან;
და მოჰყვა ამბავს ოტია
სიზმარი როგორ აუხდა.

—მესიზმრა, თითქოს კრებაზე
ძილმა წამილა ადვილად,
გამომეღვიძა და მართლა
კრებაზე ვიყავ ნამდვილად...

—ძმაო ნეტავი რამ იცის
სიზმრის წამიერ ახდენა?
—წახდენამ, — ეტყვის ნაცნობი,—
ნამდვილად, კაცის წახდენამ.

თან გაიფიქრა გიორგიმ
—ვაი, თუ გულში ეწყინა,
მაგრამ ვის ეწყინებოდა,—
ოტიას ახლაც ეძინა.

ოტია ბელიძე

ამხანაგო ნიანგო

უნდა მოგახსენოთ, რომ დიდი პატივისცემილი განლაგარტ სპორტის, განსაკუთრებით კი ფეხბურ-
თისა. „გულშემატკივართა“ შორის ერთ-ერთი საპატიო ადგილი მეც მიჭირავს. ამის დასადასტურებლად
შემიძლია გაიშობოთ, თუ რა გადავიტანე ამას წინათ მოსკოვისა და თბილისის „დინამოს“ შორის ჩატა-
რებულ შეჯიბრებაზე.

უპირველეს ყოვლისა, მომწონს, რომ სტადიონამდე ერთი-ორი კილომეტრის მოშორებით, ირგვლივ
მდებარე ტერიტორიაზე მილიციის მუშაკები ხელიხელჩაკიდებულნი იცავდნენ წესრიგს და უბილეთოდ
ჰიანტეკელასაც კი არ ატყაუნებდნენ. მხოლოდ თვით სტადიონზე კი წესრიგი აბა რა საჭიროა! ბურთი გო-
რავს? იგორაოს მაყურებელმა. ბურთს ურტყამენ?—ურტყან მაყურებელსაც. თუ სპორტია სპორტი
იყოს!

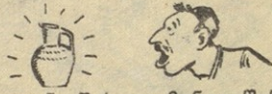
მეშ როგორღა გამაკვირვებდა უწესრიგობის შედეგად გამოწვეული „კრივი“, კიბეებზე ჩამოსხდარ
უადგილო მაყურებლებზე „დაბრკოლებათა გადალახვა“, „ფრანგული, თავისუფალი, ქართული და სხვადა-
სხვა სახის ჭიდაობა“, იარუსიდან-იარუსზე „ხტომა“ ხალხის თავზე და სხვ.

მხოლოდ ზოგი რამ ვერ ვავიგე ამხ. ნიანგო, და იქნებ თქვენ მაინც ამიხსნათ:
დასაჯდომ სკამებზე წაშლილი ნომრების ამოკითხვა სპორტის რომელ სახეს ეკუთვნის? ან რატომ
ხდება, რომ შეცდომებით აღსავსე პროგრამაში აცხადებენ პეტრეს და ათამაშებენ პავლეს?

ისე, მაღლობა უნდა მოგახსენო სტადიონის დირექციას ფეხბურთის ტერმინების ათვისების საქმეში:
ხან „თამაშს გარეშე“ ვიყავი, ხან „საჯარომოს“ მირტყამდნენ და ხან „თავურს“. ჩემს ადგილზე მჯდომმა
მოქალაქემ, რომ არ ვავცლოდი, 11 ცხენისძალიანი „პენალტის“ დარტყმაც კი დამიპირა, მაგრამ იცო-
ცხლეთ, ისე მოეუსავთ, რომ თვით ლენა გოკიელიც ვერ დამეწყოდა. ასე რომ თამაშს რაღას ვუყურებდი,
მე თვითონ ბურთივით მათამაშებდნენ!

ამხანაგო ნიანგო! შენ როგორ გვიჩვენებ: მე დავანებოთ თავი სტადიონზე სიარულს, თუ დირექცია დაა-
ნუკრი

ქია ნიანგო!

ამ ბარათს ბოდბისხევის ბაზრიდან გწერ და მინდა წინ ერთი ჩვენებური ანგელოტიც წავუშინდვარო:
კაცი წისქვილს აშენებდა და ცოლმა სამხარი მიუტანა. „მშენებელმა“ ხელის დაბანა მოისურვა და
ცოლს უსაყვედურა: წყალი რატომ არ წამოიღეო?

— ჰა, თუ ხელის დასაბანი წყალიც არა გაქვს, წისქვილი რით გინდა ააბრუნოო?
მეწისქვილემ უბღბღში შემოიკრა:
— ჰაი, დალაზვრა ჩემმა გამჩენმა, ვგ კი სწორედ ვერ მოვიფიქრეო.

არ იფიქრო, რომ ბოდბისხევის ბაზარზე წისქვილი იყოს. ეს არის ბაზარი—როგორც ბაზარი. მეტიც:
ეს იმდენად დიდი ბაზარია, რომ მომსახურებას უწევს სიღნაღის, წითელწყაროს და ლაგოდეხის რაიონების
ათასობით კოლმეურნეს.

მაგრამ ბაზარს წყალი არა აქვს... ზაფხულობით აქ მომსვლელნი თავებდს იწყველიან, საქონელი
გუბეებით მიდის იოლად, ხალხი კი იძულებულია გოგო-ბიჭების მიერ ხევებიდან მოზიდული ღუბელა
სვას და მასში ფული იხადოს.

ეს მაშინ, როცა ბაზრიდან არც თუ ისე დაშორებით მშვენიერი წყაროებია, საიდანაც წყლის
გამოყვანა ძნელი არ იქნებოდა. შარშან ბაზარი „კეთილმოაწყეს“, შემოავლეს ფიცრის ღობე, მაგიდებიც
ჩაამწკრივეს, მაგრამ წყალზე მაინც არავის უფიქროა.

ერთ კვირა დღეს ჩამოსვირნე ნიანგო, ბოდბისხევის ბაზრობაზე და შეეკითხე ბაზარკომს—მართო
ღვინით ხომ არ შეიძლება წყურვილის მოკვლა?

ბარათები ნიანგს!

ძმაო ნიანგო

ქვეყანას უფლი, ყველას ამბავს გვატყობინებ; აქეთ კი იშვიათად შემოგიცდებდა ფეხი. ერთხელ ჩამო-
დი, გურჯაანი ინახულე. ჩვენი მუშათა კლუბი მაინც დაათვალიერე. კლუბი და რა კლუბი: თავის წილად
კეთილმოწყობილი კულტურული დაწესებულება, რომელიც აქ თეატრსაც სცვლის, კინოსაც და შესაკრებ
ადგილსაც. ერთი სიტყვით, კლუბს საყვედურს ვერ ეტყვი, მაგრამ რომ ინახულა მის მესვეურებს კი
ჩანგალზე წამოაგებდი.

რატომ? იმიტომ ძმაო ნიანგო, რომ კლუბის გამგე მატინოვი ცუდად ირჯება, ყურს არ უგდებს
აქაურობას. კლუბის ბაღის ნარგავებს ცხოველები ანადგურებენ, ფიცრის ღობე ლამისა მთლად შემოაგ-
ლიჯონ, უდისციპლინობას ხომ ნულარ იტყვი.

გარდა სამკერვალო წრისა, სხვა წრეები ქალაქზე არსებობენ. ერთის სიტყვით, ძმაო ნიანგო, აქ
შენი ჩანგლის დატრიალება საჭიროა, რომ ჩვენი კლუბი მართლაც კლუბს დაემსგავსოს.

საყვარელო ნიანგო!

წარმოგიდგენია, რომ კაცს ფენსაცემელიც ჰქონდეს და ქუდიც, მაგრამ ქუდს—ფეხებზე იხურავდეს და
ფენსაცემელს კი—თავზე იცვამდეს?

დაახლოებით ამას ჰგავს ჩვენი ელექტრომოწყობილობათა გამსაღებელი ორგანიზაციების ვარჯიში:
ქუთაისში და მის ახლომდებარე რაიონების მაღაზიებში რამდენიც გინდა იმდენია ზაჭისის ვოლტა
ჟის ელნათურები, რიონჭისისა კი—სანთლით საქებარია.

როგორც ვაგებული გვაქვს—ასევეა თბილისის „ვეტის“ მაღაზიებშიც, ისე რომ თბილისელ მომხმარებ-
ბელს შეუძლიან ქუთაისისკენ გაეშუროს ელნათურის შესაძენად, ქუთაისელს კი—თბილისში.
რა დიდ სიკეთეს გვიზამდი, ნიანგო, რომ ვისაც ჯერ არს შეავიწყებდეს ამ უბრალო ჭეშმარიტებას.

მ. გურჯაანელი

მაქე

წყალგუბოლი კოლეზი

სსრ კავშირის სათბობი მრეწველობის
სამინისტროს წყალტუბოს სანატორიუ-
მის მშენებლობის მუშათა სასადილოში
ცუდი ხარისხის კერძებს ამზადებენ.

აქ ერთმა მომხმარებელმა
საქმე ჰქნა არდასაჯგო:
რაღაც შემთხვევით ხარჩოში
იპოვა ხორცის ნაჭერი!..

ყველა მეგობარს მოუხმო,
ვიც იჯდა იმის მეზობლად;
დასად და დასად ლაშქარი
მოიქრა ყოველ ეზოდან...

და როს შემოკრბნენ ყველანი,
სურვილით მით ძლიერთა,
წამოდგა მომხმარებელი
და ეს თქვა ტკბილი ენითა:

რაც დღეს შემემთხვა პირველად,
გაკვირვებული დავრჩი მე:
ამ ხარჩოს წვენში ახალი
„კუნძული“ აღმოვაჩინე:

ვიპოვე ხორცის ნაჭერი
ჩემდა იღბლად და იმედად,
მზარეულს ალბათ უფროსი
ვეგონე... გამოიმეტა?!

მ. ილიაძე

სარედაქციო კოლეზია: გრ. აბაშიძე (პ. მგ. რედაქტორი), აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უ. ჯაფარიძე,
კ. კალაძე, ი. ნონეშვილი (პ. მგ. რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. Ред. коллегия: П. М. Абасидзе (п. м. г. редактор), А. К. Белиашвили, И. Гришашвили, У. Джафаридзе,
К. Каладзе, И. Нонешвили (п. м. г. редактора помощник), С. Фашалишвили.

ბელმოწ. დასაბ. -1949 წ. 23/VI. ტექსტი აწუბილია ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შვე. №, 760. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია
სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანაზე, შვე. № 1351. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42. გამოც. № 75. ტირ. 11000. უე 03617

—რა დაგეშართა, სერაფიონ, გაცივდი?
—გაცივდები მაშ რა იქნება: მოგიტანენ ცხელ ხაჭაპურს, ჩაგასხამენ ცივ ღვინოს ყულში და გაუძელი თუ ვაუკაცი ხარ!